

Sťažnosť nie je základná.

V smysle § 56 tr. p. je obhajoba záväzná iba pre hlavné pojednávanie, a to v prípadoch v tomto zákonnom ustanovení uvedených. V súdnej veci ide o prípad obligatornej obhajoby. Sťažovateľ ako zvolený obhájca bol na hlavnom porotnom pojednávaní prítomný a preto bolo učené zadosť tomuto zákonnému ustanoveniu. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom porotnom pojednávaní dňa 20. mája 1937 obhájca sa nevyjadril.

Obžalovaný A. ústnym prehlásením do zápisnice u krajského súdu dňa 22. mája 1937 odvolal plnú moc danú sťažovateľovi ako zvolenému obhájcovi. Sťažovateľ ako zvolený obhájca podal dňa 24. mája 1937 zmätočnú sťažnosť. O odvolaní plnej moci bol sťažovateľ súdom upovedomený dňa 8. júla 1937.

Podľa § 53, odst. 3 tr. p. a § 42 adv. por. môže obvinený obhájcovi, ktorého sám volil, kedykoľvek odňať plnú moc. Účinnosť tohoto odvolania plnej moci nastáva pre súd oznámením tohoto odvolania plnej moci súdu.

Vykázanie zmocnenia treba posudzovať podľa toho stavu, aký bol podľa obsahu spisov v dobe učeného opatrenia obhájcu. Na základe odvolania plnej moci obžalovaným nebola už plná moc sťažovateľa ako zvoleného obhájcu vykázaná a preto zmätočná sťažnosť podaná sťažovateľom ako zvoleným obhájcom po tomto odvolaní plnej moci bola podaná bez vykázanej plnej moci a tedy osobou neoprávnenou. Pre toto posudzovanie je nerozhodné, že obhájca bol o odvolaní plnej moci upovedomený iba po podaní zmätočnej sťažnosti.

Odvolaním plnej moci, danej obžalovaným zvolenému obhájcovi, prestal tento byť obhájcom obžalovaného a preto neprichádza v úvahu ustanovenie § 383, odst. II b) tr. p. o podaní zmätočnej sťažnosti obhájcom v prospech obžalovaného aj proti vyslovenej vôli obžalovaného. Nemýlil sa preto krajský súd, keď odmietol zmätočnú sťažnosť sťažovateľovu ako podanú osobou neoprávnenou. Bezzákladná sťažnosť bola podľa § 379, odst. 4 tr. p. zamietnutá.

Čís. 5962.

Úder, ktorý zasadil poškodený obžalovanému päšťou do tváři, nie je takým »ťažkým ublížením«, aké sa vyžaduje ku kvalifikácii činu podľa § 307, odst. 2 tr. zák.; došlo-li však k nemu bez vážnej príčiny, v hostinci pred verejnosťou, mohol vyvolať u obžalovaného tak veľké a mocné duševné pohnutie (»veľké rozčulenie« v smysle prvého odstavca § 307 tr. zák.), že bolo prekážkou kľudnej rozvahy a omedzovalo schopnosť rozhodovania obžalovaného.

(Rozh. zo dňa 11. septembra 1937, Zm IV 450/37.)

Na jvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu úmyselného zabitia človeka, vyhovel čiastočne zmätočnej sťažnosti obžalovaného uplatnenej na základe § 385, čís. 1 b) tr. p., z to-

hoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a kvalifikoval ho ako zločin ťažkého ublíženia na tele so smrteľným výsledkom, spáchaný v silnom rozčulení podľa § 306 tr. z., prvý prípad a § 307, odst. 1 tr. z.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnou sťažnosťou uplatnenou na základe § 385, čís. 1 b) tr. p. domáha sa obžalovaný, aby čin bol kvalifikovaný ako zločin ťažkého ublíženia na tele so smrteľným výsledkom, spáchaný v silnom rozčulení podľa § 307, odst. 1, alebo odst. 2 tr. z. Zmätočnej sťažnosti, pokiaľ ide o kvalifikáciu podľa § 307, odst. 1 tr. z., nemožno odopreť oprávnenia.

Porotcovia kladným odpovedaním na skutkové otázky zistili, že obžalovaný zdržoval sa v hostinci v spoločnosti M. a N. Po krátkej chvíli prišiel ta poškodený O. a podaním ruky pozdravil M. a N. Ak poškodený chcel odísť, rozlúčil sa s M. a N., kdežto obžalovanému ruku nepodal. Pri tom zvolal obžalovaný na poškodeného: »Kýho Boha chce pri našom stole.« Potom O. bez každej príčiny udrel obžalovaného päšťou do tvári. Obžalovaný na to vyskočil a akonáhle ho chcel poškodený druhý raz udreť, siahol do vrecka, vytiahol vreckový nôž a ihneď ním bodnul poškodeného veľkou silou do pravého ramena nad-lokťovým ohybom a spôsobil mu takú ranu, následkom ktorej poškodený na druhý deň zomrel.

Zlé nakladanie so strany poškodeného nemožno síce uznať za také ťažké ublíženie, ktoré sa vyžaduje ku kvalifikácii činu podľa § 307, odst. 2 tr. z. Okolnosti však, že poškodený bez vážnej príčiny uderil obžalovaného do tvári a chcel ho aj znova uderiť a takto ho v hostinci pred verejnosťou zahanbil, mohli vyvolať tak veľké a mocné duševné pohnutie u obžalovaného nečekaným útokom prekvapeného, že bolo to prekážkou kľudnej rozvahy a omedzilo schopnosť rozhodovania. Z toho plynie, že obžalovaný pojal svoj úmysel a ihneď vykonal čin v takom duševnom stave, ktorý zodpovedá silnému rozčuleniu v § 307, odst. 1 tr. z. označenému.

Mýlili sa tedy porotcovia, keď záporne odpovedeli na 11. právnu otázku v tomto smere im danú a neuznali na kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia zákona.

Čís. 5963.

Pro zpronevěru prodejem věci, koupené i dysi s výhradou vlastnictví pro prodatele, je nerozhodné, že se další kupec (z certifikátu prodaného automobilu) dozvěděl o tom, kdo je pravým vlastníkem, a že proto nebyl chráněn předpisem § 367 obč. z., a nerozhodná jest i otázka, zda koupí nabyl vlastnictví čili nic.

(Rozh. ze dne 13. září 1937, Zm I 359/37.)